

Комунальний заклад Київської обласної ради "Стрітівський педагогічний фаховий коледж кобзарського мистецтва"

Головна :: Реєстрація :: Вхід :: RSS

Меню сайту

- Головна сторінка
- Установчі документи
- Наші контакти
- Історія коледжу
- Вступна кампанія 2019
- Вступна кампанія 2020
- Вступна кампанія 2021
- Про коледж
- Навчально-методична ...
- Циклові комісії
- Виховна робота
- Студентська рада
- Студенту
- Електронні версії пі...
- Навчання лідерів
- Національно - патріо...
- Поради психолога
- Фотоальбоми
- Відео
- Гостьова книга
- Форум

КУШПЕТ Володимир Григорович

Вхід на сайт

Календар

« [Вересень 2024](#) »

Пн	Вт	Ср	Чт	Пт	Сб	Нд
						1
2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22
23	24	25	26	27	28	29
						30

Архів записів

- 2014 Вересень
- 2017 Травень
- 2017 Червень
- 2017 Вересень
- 2017 Листопад
- 2018 Вересень
- 2018 Жовтень
- 2018 Листопад

- ★ Акредитація
- ★ Каталог файлів
- ★ Публічна інформація
- ★ Вакансії
- ★ Публічні закупівлі

Статистика

Онлайн всього: **1**
Гостей: **1**
Користувачів: **0**

Кушпет Володимир Григорович - український кобзар та лірник. Закінчив Київське муз. училище ім. Глієра (клас бандури В.Лапшина), а 1971 року — Київську державну консерваторію (клас бандури С.Баштана). Викладач Стрітівської вищої педагогічної школи кобзарського мистецтва, один із засновників відомого ансамблю «Кобза». Глибокий голос та майстерна гра на вересаївській кобзі, колісній лірі, торбані та старосвітській бандурі. Автор багатьох публікацій на кобзарську тематику та підручник «Самонавчитель гри на старосвітських музичних інструментах — Кобза О.Вересая, бандура Г.Ткаченка, торбан Ф.Відорта» (Київ, 1997).

Володимира Кушпета бандуриста, викладача, дослідника-мистецтвознавця можна сміливо назвати постаттю легендарною. Він не тільки залишив слід у багатьох мистецьких сферах, а й вивищив своє творче ім'я непересічними досягненнями.

Ще студентом Київської консерваторії Володимир Кушпет став ініціатором утворення студентського оркестру українських народних інструментів (тоді ту «крамолу» розігнали), натхненником створення електробандури та засновником ансамблю «Кобза». У 1970 році у складі ВІА «Кобза» записав першу платівку-гігант, яка набула феноменальної популярності серед українських слухачів у всьому світі.

Існування ВІА із світовою славою привернуло увагу «компетентних органів», з 1977 року члени «першого призову» «Кобзи» почали звільнятися. Доля привела Кушпета до музичної редакції Українського радіо, де Володимир почав експериментувати: вперше з'явилися монтовані гала-концерти з ілюзією живої трансляції,

- ★ 2018 Грудень
- ★ 2019 Січень
- ★ 2019 Лютий
- ★ 2019 Березень
- ★ 2019 Квітень
- ★ 2021 Липень

Друзі сайту

- ★ Офіційний блог
- ★ uCoz Спільнота
- ★ FAQ по системі

створювалися розважальні цикли за участі Тарапуньки і Штепселя (Ю. Тимошенка та Ю. Березіна), у музичному ефірі звучали рок та джаз-рок. Різновиди музично-розважальної програми «Для тих, хто за кермом» живі й донині. Зрозуміло, що втручання у застиглу консервативну систему радянського українського радіо дратувало керівництво, тож, урешті-решт, В. Кушпет, утворивши новий ВІА «Мальви», перейшов на роботу в «Київконцерт». Уперше на українську сцену вийшов шоу-гурт з яскравою сценічною дією (Кушпет виконував функції бандуриста-гітариста і режисера-постановника програм колективу).

Наступний творчий етап у житті Володимира Кушпета пов'язаний з його режисерською діяльністю. Перебуваючи на посаді художнього керівника Київського театру естради, створив першу феєричну рок-оперу «Суд» за поемою Б. Олійника «Сім» (постановка В. Кушпета, музика С. Бедусенка). Досить неординарною за формою та змістом для того часу була постановка свята кобзарського мистецтва в рамках першого фестивалю «Музичний вернісаж». За цей захід Володимир Кушпет отримав звання лауреата Всесоюзного конкурсу-огляду програм режисерів естради.

Подальша діяльність митця була спрямована на відродження кобзарсько-лірницької традиції. Знайомство з пропагандистом старосвітської бандури Г. Ткаченком змінило погляди В. Кушпета на музичну виконавську традицію, він захопився реконструкцією зниклого з музичного народного побуту кобзарсько-лірницького інструментарію. Підсумком тієї діяльності був запис аудіокасети «Воскреслі мелодії України» та створення «Самовчителя гри на старосвітських музичних

інструментах».

Науково-реконструкторські пошуки знайшли практичне втілення в педагогічній роботі, яку музикант розпочав однозначно з відкриттям Стрітівської школи кобзарського мистецтва. Згодом Кушпет почав викладати гру на старосвітських інструментах в Національному університеті культури і мистецтв. На фірмі «Етнодиск» реалізував музичні проекти: «Кобзарсько-лірницька традиція: кобза, бандура, ліра, торбан» (власне виконання), «Міст із минулого» (виконавці — учні В. Кушпета), «Кобзарський монолог Сергія Захарця» (учень В. Кушпета), «Антологія традиційної музики українців». Як член Всеукраїнської спілки кобзарів активно популяризує традиційне виконавство серед українців у всьому світі.

Одним із варіантів популяризації бандури як для мене стало повернення до досвіду вокально-інструментального ансамблю “Кобза”, котрий одразу набув шаленою популярності, на бандури рясно ходила публіка, були вражаючі аншлаги. Зараз я пробую ніби повторити ту “Кобзу”, хоча і кажуть, що в одну річку двічі увійти не можливо. Але чому б не ввійти у воду з іншого берега річки, засвоївши іншу техніку плавання. Своєму учневі Сергію Захарцю, дуже талановитому музиканту, лауреату кількох конкурсів, солісту Національної капели бандуристів, який досконало оволодів як старосвітською, так і академічною бандурою, я запропонував: “Давай спробуємо використати набутки “Кобзи”. Сергій, як представник зовсім іншого покоління, йому 26 років, не знав, що таке ВІА “Кобза” навіть по записах (коли вона була в розквіті, він ще не народився). Отже, я зайнявся електронним аранжуванням, в якому домінуючим інструментом є жива бандура, колісна ліра, волинка-коза,

бубон й інші народні інструменти плюс вокал. Справа пішла, нас почали запрошувати у великі концерти, ми потрапили у потужний проект “Не будь байдужим” за участі популярних рок-груп. Спочатку працювали як автентичні традиційні виконавці, мені було дуже цікаво дізнатися: “Як сприймуть?”. Молодь чемно і гарно (вона вболіває за українське) сприйняла мою традиційну ліру, сприйняла Захарця, коли він заспівав народні твори під бандуру, та коли залунало сучасне модернове аранжування, причому з національними звуковими ладами, не щось солоденьке, а потужне, наступально-енергійне, молодь почала шалено “заводитись”. Сергій грав соло не на гітарі, а на бандурі, і хлопці з дівчатами рвонули до сцени, почали тягнутися до нього руками. Я подумав: “Нічого собі, треба розвивати цю тему”.

Можливо, що і таким способом вдасться популяризувати традиційні інструменти, з’явиться до них потяг молоді, вони побачать, що це не тільки якась архаїка, данина давнині, а цілком сучасні інструменти. Нещодавно я почув аранжування пісні “Океану Ельзи”, де теж зазвучала бандура, мене це порадувало. Інші музиканти в пошуках свіжих барв ліри вводять. Естрадники відчують, що треба щось змінювати, зрушувати, експериментувати з автентикою. Так само не можна кобзарям на концертах зациклюватися тільки на думках, - можливо, треба йти від простого до складного, тобто коли молоду людину одразу “напружуєш” впродовж двадцяти хвилин думою, вона просто не розуміє, що це таке, їй треба ще двадцять хвилин пояснювати, що це за жанр, коли він був створений і чому саме так виконується. Напевно, ліпше зацікавити інструментом, спочатку помістивши його в сучасну “упаковку”.

Необхідність змін, як ніхто, розуміє молодь. Так само у нашій справі мають рости молоді послідовники. До нас в Стрітівську школу приїхав з Західної України Андрій Юрчук, який почув нас на якійсь акції. В нього є освіта, фах, а він каже: “Я послухав старосвітські інструменти, в мені щось перевернулось, мене це зацікавило, я хочу ними оволодіти, повернутися до цих речей”. Андрій зараз вчиться у Стрітівці, уявіть, поруч п’ятнадцятирічні, а йому двадцять три, він опановує настирно гру на кобзі, і мене це страшенно тішить.

У нас щось нове з’являється, миготить і зникає. Колись бандури з’явилися в ансамблі “Кобза”, потім це заглухло, всюди зникли бандури... Тепер на сцені бандура сприймається майже як новина й екзотика. Я кажу: “Це все вже давно випробувані речі”. Не треба стояти на місці, махати старим бунчуком і говорити, що от ми, українці, найдревніша нація, ми найкращі, найкрутіші, від нас Адам і Єва пішли. Ми самі себе вважаємо найбільш музичною нацією, проголошуємо, що ми від пелюшок музиканти і співаки, але в світі українців не ідентифікують за музикою. У росіян є свій бренд: “Калинка, малинка...”, або “Расцветали яблони и груши”, “Подмосковные вечера”, починає звучати балалайка - всі знають, що це Москва. Угорці скрипками, цимбалами і чардашем відомі на весь світ, шотландці - волинками, індійці – ситарами... А чи знають у світі нашу “Взяв би я бандуру”, наші романси, наші інструменти. Ні. Тому що однобоко пнемося до академізації. Я кажу: “Ви спізналися на пару століть, у 18-сторіччі треба було грати на хроматичній бандурі, щоб вас ввели в склад симфонічного оркестру замість арфи. Зараз уже пізно, як би віртуозно ви не грали, світ ви не здивуєте і революцію в мистецтві не зробите. Треба знайти свою

виразність, своє обличчя. Коли це сформується, тоді світ скаже: “О, клас, це супер!”. Нас погано знають в світі, я переконався в цьому, коли їздив по Європі. З одного боку, заїжджі українці з бандурами “задавили” українські громади, діаспорні українці вже ховаються від тих концертів, не хочуть за це гроші платити. А ми з Вітром не пішли в діаспору, заграли для французів, то просто фурор був. Нам сказали: “Звідки ви? Такого ми не бачили”. Наша діаспора чомусь вариться у власному соку, обмежена якимись рамками, з яких сама не виходить. Це я бачив і в Канаді, і в Америці. Я колись Юліана Китастова (бандуриста із США) спитав: “А чого ви не виходите на загальноамериканський рівень з цими ж інструментами?” Чіткої відповіді не почув. Якась дивна законсервованість. Бояться надуманої власної меншовартості: може, нас не сприймуть правильно. Ні, нас чудово сприймають, просто нам треба позбутись своєї скутості.

Із Сергієм Захарцем ми записали новий проект – пісні з сучасними аранжуваннями (робоча назва “Танцюємо гопак”). Плюс знімаємо два кліпи на пісні “Бойовий гопак” і “Галя”. Цю роботу виконує Лесь Санін, відомий наш кінорежисері, який “Мамає” знімав і багато інших цікавих картин. З цими двома кліпами маємо намір вийти на телебачення. Якою буде реакція, нам це дуже цікаво дізнатися.

Я вірю, що не за горами той час, коли високий мистецький рівень «старосвітців» приверне до себе увагу аудиторії, яка прагне знати про своє коріння. А міцне коріння — це потужні віти.

Зараз, як і 100 років тому, можна почути як грає просто неба для людей та Бога кобзар чи бандурист. Окрім України їх, мабуть, ніде і не почуєш. Саме вони були

непересічними носіями туги і мудрості українських шляхів, земних і небесних.

Про кобзарів: давніх та сучасних, для яких справою життя було й залишається: передати свою майстерність молодому поколінню, залишити після себе гідних продовжувачів справи, які б могли б надалі нести людям духовне світло.

Copyright MyCorp © 2024

UCOZ SERVICES